

Vyskupas nėra Vyskupijos bankininkas, o dvasinių turtų dalintojas. Tačiau stengiausi neatstūmti nuo savęs nė vieno stokojančio, jo nesušelpęs; nebuvo man, anot Apaštalo, "nei žydo, nei graiko, nei vergo, nei laisvo, nei vyriškio, nei moteriškės" / Gal.3, 28 /. Šelpiau, kas prašė, kiek kada galėjau...

Niekam mano durys nebuvo uždaros; neturėjau paskirtų priiminėjimo valandų; ar ankstyvas rytas, ar vėlus vakaras nebuvo visai laisvas nuo interesantų; net naktį kartais kas užeidavo. Savotiškiausias toks epizodas: kai valdžios keitėsi, vienas pilietis atbėgo naktį, neramiai pasibeldė į langinę, pranešė ateinanti audra: ~~Kelkis~~ Kelkis, bėkime!... Padėkojau už gerą širdį, pasakiau pasiliekaš, sulaukomas pareigos.

Žadėjau melstis už jus. Privačiose savo maldose ir kunigiškuose poteriuose atsiminiau jus visus. Kiekvienose šv. Mišiose dariau Memento ~~jūsų~~ už gyvuosius bei mirusius dieceziečius. Kasmet laikiau po 87 Mišias jūsų intencija; taip susidarė per 25-rius metus 2175 Mišios. Šit, kaip daug man esate skolingi! Ar bent palūkanas mokėjote?

Jus maldavau paklusnumo, kantrybės ir maldų. Nė viena didesnė, net mažesnė bendruomenė negali apsieiti be drausmės. Ją palaikyti sunku ten, kur nevertojama fizinės prievartos; taikomos vien moralinės priemonės, tekartojamas Kristaus žodis: "Kas jūsų klauso, tas mane klauso; kas jus niekina, tas mane niekina" / Luk.10, 16 /.

Kas Vyskupo neklauso, tas yra priešas autoriteto, pradedant savo tėvu, baigiant šv. Tėvu, kurs pastatė Vyskupą mokyti, aptarnauti, valdyti dieceziečius. O nebojąs Kristaus Vietininko darosi atskalūnas, Bažnyčios vienybės ardytojas, drumstėjas tikėjimo, be kurio negalima patikti Dievui.

Ligonis turi laikytis gydytojo nurodymų, jei nori pasveikti. Taip dieceziečiai noromis privalote paklusti Vyskupo paraginimams, išspėjimams, įsakymams... Aš savo galios niekam kitam nevartuju, kaip tik tam, kas jungiasi su Dievo garbinimu, sielų išganymu... Apaštalas šv. Povilas įsako Vyskupui: "Nusidedančius sudrausk visų akivaizdoje, kad ir kiti turėtų baimės" / I Tim.5,20 /.

Atvykdamas pas jus, ~~esau rašęs~~ rašiau: "Nežiūrint taikaus mano būdo, jei bus reikalinga, turėsiu naudotis ne tiksliai griežtesniais žodžiais, bet ir draudžiančia Ganytojo teise". Girdėjote, kaip ganytojišku raštu subariau vienos parapijos ~~nuoramas~~ nuoramas, bandžiusius trukdyti pamokslą svetima jiems kalba. Parapijai, pamėginusiai neišleisti perkeliama vikaro, buvau metęs interdikto...

Rašiau: "Turėkite kantrybės; atminti, jog aš taip pat esu žmogus...Pakęskite, jei aš nevisuomet atitiksiu jūsų norus. Vieną žinokite, kad geros valios man nestinga". Tada ^{malda man} prašiau dar nuoširdžiau dabar meldžiu kantrybės: Baigiau 75 metus, o likimas lėmė valdyti Vilniaus Arkivyskupiją ir Panevėžio Vyskupiją. Turiu dvigubai darbo, sunkumų ir aštunto kryželio našta...

Prašiau maldų. Tai dangaus rasa, kuri vilgo ir ugdo kilnias mūsų pastangas. Melskitės už mane, kad Dievo Žodis sklistų ir būtų šlovinamas" /II Tes. 3, 1/. Taigi, aš jus maldauju...per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų ir per Šventosios Dvasios meilę padėti man jūsų maldomis už mane pas Dievą...kad mano patarnavimo atnaša patiktų Šventiesiems" /15, 30-35/.

Mieli Dieceziečiai! Prieš 25 m. paėmęs į ranką Ganytojo lazda, irėmiau ją Petro uolon, trėškiau iš jos, kaip Mozė tyruose, gausią žodžių bei raštų srovę. Raginau jus mylėti Dievą, taikiai gyventi su žmonėmis, melstis už taiką tarp tautų visame pasaulyje.

O dabar jums palieku testamentą: Sesės - broliai! Dar labiau stenkitės gerais darbais padaryti savo pašaukimą ir išrinkimą tikrą, nes, tai darydami, jūs niekuomet nenusidėsite. Taip bus jums suteiktas įėjimas į anžinąją mūsų Išganytojo Karalystę /II Petro 1, 10/.

Aš stengiuos visuomet priminti jums sąžinės reikalus, nors jūs žinote ir esate sutvirtinti tiesoje. Man rodosi teisinga, kol esu šioje padangėje, raginti jus, tai primenant; aš esu įsitikinęs, kad veikiai turėsiu palikti savo padangtę. Aš rūpinsiuos, kad jūs, ir man mirus, dažnai galėtumėt atsiminti tuos dalykus /II Pet. 1, 10-15/.

Net miręs norėčiau dar jums patarnauti! A m e n s. ovas jant

Vilnius, 1951.V.2, Vyskupo šv. Atanazo dienoje. V y s k u p a s *publicatus*

G.G. Kunigai teiksies perskaityti 1951.V.6 ši mano raštą Vyskupijos bažnyčiose pamokslo vietoje.